

това стоеше чудото, въ което суевѣрно вѣрваха и за което само говорѣха.

Една друга случка още повече усили и подхрани това болезнено възбуждане на духоветѣ. Още слѣдъ падането си отъ колата Вълчанъ се почувствува злѣ, разболѣ се и легна. Положението му отъ часъ на часъ ставаше по-тежко. Повикали бѣха Крушовския фелдшеръ и ето вече втори день той не излизаше отъ кжщата му. Колкото и да нѣмаше прѣка връзка, мнозина въ селото, особено разтревоженитѣ жени, чиято суевѣрна страсть разпалваше въображението имъ до послѣднитѣ граници, говорѣха че нѣщо общо имаше тукъ между чудото съ иконата и участието на Вълчана. Припомваха стари и тежки грѣхове на стария чорбаджия, намираха, че Богъ, разгнѣвенъ не веднажъ отъ него, не иска да приеме даръ отъ ржката на човѣкъ, посѣгалъ не веднажъ на сиромашка мжка. И чудото съ иконата доби ново и фантастично обяснение: златниятъ вѣнецъ, подаренъ отъ Вълчана, се прѣвѣрналъ една нощъ въ трѣненъ и бодливъ вѣнецъ. Той бѣше и наранилъ челото на Исуса. И не крадецъ, а ангелъ господень бѣше снелъ отъ него тоя мжченишки вѣнецъ.

На третия день отъ разболѣването си Вълчанъ се помина. Въ Люляково вече знаяха — а това разказваше въ кръчмата самъ Рамадановъ, като човѣкъ, присѣтствувалъ на самото мѣсто и видѣлъ всичко съ очитѣ си — че въ прѣдсмъртния си часъ Вълчанъ повикалъ синоветѣ си, казалъ имъ, че имъ оставя имота си и имъ дава благословията си, но искалъ отъ тѣхъ, правятъ що правятъ, да прѣкратятъ сждбата си съ Гроздана и да му повѣрнатъ нивитѣ. „Тѣ сж негови“, казалъ той. „Азъ нѣмахъ право да му ги взема и Богъ ме наказва“. Синоветѣ му не се съгласявали и искали да му отвърнатъ нѣщо, но той ги заплашилъ, че ще ги прокълне прѣди да затвори очитѣ си. Тогазъ тѣ склонили и дали